

A P R I L

A P R I L

Yayın No: 192

1. Baskı: Eylül, 2019

ISBN: 978-605-81088-2-0

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Gökçe YAVAŞ

Editörler
Recep SÖZÜMÇETİN
Nimet KİRŞAN

Kapak Tasarım
TERAPİ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın

A.P.R.I.L. Yayıncılık

Tarık Zafer Tunaya Sokak

21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL

Tel: (00 90) 212 252 94 38

Faks: (00 90) 212 252 94 39

www.aprilyayincilik.com

bilgi@aprilyayincilik.com

Bu kitabın hakları KAYI AJANS aracılığıyla alınmıştır.

Original English language edition published by Pyr.

Copyright licensed by Spectrum Literary Agency.

Supersymmetry @ David Walton

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

DAVID WALTON
SÜPERSİMETRİ

GİRİŞ

Jacob Kelley, hayatının son dakikalarını bir beyzbol maçında geçirdi. Citizens Bank Park'a gelmeyeli yıllar olmuştu; o zamanlar çocuklar küçüktü ve Jacob, Kentucky çayırının ışıl ışıl parlayan canlı tonundan, kalabalığın uğultusundan, menteşeli oturakların gıcirtısından, patlamış mısır ve bira kokusundan zevk alırdı. Önceleri ışıltılı bir gençliğe sahip olan stadyum artık yaşlanıyordu.

Sekizinci devrede Phillies sayı turuyla öne geçti. Ligin en iyi son atıcısı ısınma alanında sahaya çıkmaya hazırlandığında maçın geri kalanı formaliteden başka bir şey değildi. Jacob trafiğe yakalanmamak için erkenden çıkmayı düşündü ama maça da sık gelmiyordu. Onun yerine pretzel ve bira bulmak için dolaşmaya başladı.

Yalnızlık tuhaf geliyordu. Yanında gevezelik edip abur cubur alması için yalvaran, oyuncu seçme kartlarını çiğneyen çocuklar olmayınca beyzbol bambaşka bir deneyime dönüşmüştü. Çocuklar artık büyümüştü. İkizleri onunla gelmeye ikna etmeyi denemişti ama Sandra devriyedeydi, Alex de yaklaşan tanıtım için harıl harıl çalışıyordu. Claire artık kendi ailesiyle beraber batı yakasında yaşıyordu ve Sean da Deniz Kuvvetlerinde deniz aşırı görevdeydi. Bir ailenin parçalanmaya başlaması üzücüydü, çocuklar dünyanın farklı yerlerindeydi artık. Gerçi bu muhtemelen kaçınılmazdı.

Onlar yokken bile eğlendiğini inkâr edemezdi. Oyun başa baş gitmişti, seyirci güzeldi, büyük ekrana göre 41.528 kişi vardı. Alex ve Sandra hakkındaki endişelerini ardında bırakabilirdi; dünyada beyzbol sopasının sesinden ve topun eldivene yumuşakça çarpmasından başka bir şey yoktu. Beyzbol temiz bir spordu; net ve

matematiksel idi. Jacob fizikçiydi, daha doğrusu öğretmenliğe geçmeden önce öyleydi, oyunun analitik doğası hoşuna gidiyordu. Sayılarından ibaret bir spordu.

Jacob pretzelinden bir ısırık alıp iç çekti. Onlara anlatmak zorunda kalacaktı. Çoktan anlatmış olması gerekirdi ama doğru zaman hiç gelmemişti ve her nasılsa ya biri ya diğeri hep bir bahane bulduğundan eve beraber gelemiyorlardı. İkisini de etkilediğinden ikisini de aynı anda söylemek istiyordu. Arayıp beraber gelmeleri için ısrar etmeliydi. Belki gelecek hafta sonu uygun olurlardı.

Jacob yerine geri dönerken aniden durdu. Beyni ne olduğunu algılayamadan bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti. Oturacağı yerin üstündeki alan bükülüyor, şekil değiştiriyor, koca bir su damlası gibi ışığı kırıyordu. Bunu daha önce de görmüştü ama tekrar olmaması gerekiyordu. Burada değil. Şimdi değil.

Kalabalığın üstüne sıçrayan biraya hiç aldırış etmeden pretzel ve bardağı elinden bırakıp geriye çekildi. Gözlerini koltuğunun üstündeki çarpık alandan alamıyordu. Düzlemdeki yanlışlık, metal ve plastiği mercekten geçen bir ışık gibi etrafında bükerek büyüdü. Diğer insanlar da fark etmeye başladılar. Taraftarlar elleriyle gösterip bağırıyorlar, yakınında oturanlar uzaklaşmak için çırpınıyorlar.

Hızla genişleyip bir küre hâline geldi, yoluna çıkan her şeyi usulca büküyordu. Kaçarken yeterince hızlı davranmayan bir kadın bacağına kaptırınca çığlık attı, sonra küre onu da tamamen sardı. İnsanlar o zaman paniklemeye başladılar, herkes merdivenlere ulaşmak için bağırıyor, itişip kakışıyordu. Jacob da bir işe yaramayaçağını bildiği hâlde kaçmak için arkasını döndü.

Bükülme daha da büyüdü. Yakınındaki her şey uzayıp kıvrılıyor gibiydi. Birdenbire büyüyen küre hiçliğe emilip yok oldu. *Buraya kadar*, diye düşündü Jacob. *Çocuklarımı bir daha asla görmeyeceğim*. Parlak bir ışık çaktı ve sonra tüm stadyum etrafında parçalandı.

1. BÖLÜM

İkiz Kuleler'in yıkılışı veya Kennedy suikastı gibi onların jenerasyonunun felaketi buydu herhâlde. Sandra Kelley ilk müdahale edenlerdendi. Sanki öfkeli bir dev tarafından parçalanmış gibi duran stadyumu ilk görenlerdendi. Polis akademisini bitireli henüz iki yıl olmamıştı, hâlâ gece vardiyasında devriyeye çıkan acemi bir memurdu. Daha önce trafik kazası kurbanları görmüştü; çünkü çocuk değildi yani ama gördüğü hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Şehirdeki tüm polis arabaları, ambulanslar ve itfaiye araçları Pattison ve Broad Caddesi'ne gönderilmiş gibi duruyordu ama bu bile yeterli gelmemişti. O gece Lincoln Field Stadyumunda Wasted Euth konseri olacaktı. Bu yüzden olanları izleyen ve kontrol altına alınması gereken kalabalıklar da vardı ve sırf park yerindeki yaralıların sayısı bile başa çıkabileceklerinden çok daha fazlaydı. Mollolar her yana saçılmıştı.

Park yerindeki spot lambaların çoğu hâlâ sağlamdı ama stadyum yıkıntısı karanlıktı ve bir zamanlar 2000 watt ışığın geceyi tutuşturduğu yerde beklenmedik bir boşluk vardı. Gökyüzü kasvetliydi. Sıkıntılı bir bulut kümesi yıldızları kapatmıştı ve şehri bastırmaya çalışır gibiydi.

Sandra belki onuncu kez babasına telefon etti. Arama, diğer seferlerde olduğu gibi doğrudan sesli mesaja düştü. Sesi fena hâlde titriyordu. “Baba, lütfen beni ara. Lütfen bu mesajı al. Bana maçta olmadığını söyle.”

Sonra annesini aradı. Cevap yoktu. Çoktan üç mesaj bırakmıştı ama bir tane daha bıraktı. “Anne, ben Sandra. Lütfen beni ara. Babam oradaydı, değil mi? Bileti vardı. Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama sanırım bu geceydi. Beni davet etmişti ama görevliydim...” Sözleri boğazında düğümlendi ve telefonu kapattı.

Ne olduğu belli olmayan, parçalanmış metal ve beton parçalarla beraber park alanına dağılmış, ezilmiş mavi plastikten koltukların arasında yalpalayarak dolaştı. Onlarca ceset vardı. Bazıları bütündü. Bazıları değildi. Durdu, iki büklüm oldu ve ayakkabısına kustu.

Amiri yüzüne bir bakış attı ve onu kalabalığı kontrol etmesi için yönlendirdi. Stadyuma mümkün olduğunca arkasını dönerek onlarca polisle beraber insanlara, geriye çekilmeleri için bağırdı ve tüm alanı güvenlik çemberine almak için polis şeridi çekti. Fırsat bulduğu ilk anda telefonunu çıkarıp tekrar anne ve babasını aradı. Cevap yoktu.

“Al.” Başka bir polis eline bir şişe su tutuşturdu. Akademideki sınıfından Nathan’dı. Şişeyi minnetle aldı, suyu ağzında çalkalayıp kaldırırma tükürdü. Ağzındaki kusmuk tadından bir nebze de olsa kurtulmuştu ama korkunun asit tadı hâlâ oradaydı. Gergin ve serserem hissediyordu, sanki bir hapın etkisindeydi ya da aşırı miktarda kafein almıştı.

“Sağ ol,” dedi şişeyi geri verirken.

“Sende kalsın,” dedi Nathan. Sarışın ve uzun boyluydu, hoş ve atletik bir yapısı vardı. Üniforma ona yakıştıyordu. Sandra zamanında ona biraz vurulmuştu ama Nathan, Danielle adlı bir öğrenciye âşık olmuştu ve mezuniyetten bir hafta sonra da evlenmişlerdi.

Sandra tekrar aramayı denedi, cevap yoktu. Nathan onun yüzünü inceledi. “Tanıdığın biri burada mıydı?”

Sandra zorlukla yutkunup başıyla onayladı. “Babam. Bizi hep buraya getirirdi, biz...” Sesi çatladı, gözyaşlarını tutarken dudaklarını sıktı.

“Onu bulacaklar,” dedi Nathan. “Umudunu yitirme.”

Sandra elinden geldiğince gülümsedi ve kafasını sallayarak teşekkür etti. Buldozer, kepçe, vinç, diğer ağır kazı ve iş makineleri alana girdiler. Amiri onu tekrar arama kurtarmaya aldı. Seksen tonluk beton parçalarının altında kalan insanlar vardı ama onları güvenle taşımanın en iyi yolunun ne olduğuna dair ortak bir fikir yok gibiydi. Elle kaldırılabilecek enkazla uğraşırken kendini yabancıardan oluşan grupların içinde buldu. Yorulmuştu, kımıldayacak hâli kalmamıştı ama duramayacağını biliyordu. İnsanların hayatı yaptığı işe bağlıydı. Ve o insanlardan biri babası olabilirdi.

FBI geldi, rozetlerini sallayıp kurtarma ekiplerinin tam da o sırada parçaladığı suç mahallini korumaya çalışarak karmaşayı artırdı. Kimse yetkinin kimde olduğunu biliyor gibi görünmüyordu. Doğrudan emir almamasına rağmen Sandra elinden geleni yaptı. Sedyeye taşıyan acil yardım görevlilerini yönlendirdi. Telaşlı aile bireylerini yatıştırdı. Alanı sinek gibi saran muhabirlerin basın kartlarını kontrol etti.

Tüm bunları yaparken gördüğü her şeyi kaydetti. Birçok polis memuru gibi Sandra da gözcü lensi takıyordu. Görüntüler çok büyük bir veri tabanına akıyor ve burada, alanın zamanı belirlenmiş üç boyutlu tek bir görüntüsü olarak birleştirilebiliyordu. Dedektif ve bomba uzmanları bu bilgileri, stadyumda ne olduğuna dair ipuçları bulmak için değerlendireceklerdi. Bir saldırı mıydı? Yoksa felaket bir mühendislik hatası mı? Lensine gelen geri bildirimler ona hangi görüntü ve açıların yeterli olmadığını gösteriyor ve onu boşlukları doldurmasına yardım edecek şekilde görüşünü ayarlamaya sevk ediyordu.

Telefonundan aldığı haberlere göre medya çoktan Türkleri suçlamaya başlamıştı. Polonya ve Almanya'da Türklerin ilerleyişini engelleyen Amerikan güçleri ve Akdeniz'e girişi kontrol eden Türk donanması yüzünden bu suçlamalar pek de şaşırtıcı değildi. Televizyondakiler bunun Amerikan topraklarına yapılan bir Türk saldırısı olduğunu söylüyorlardı, olayı Pearl Harbor'la karşılaştırıyor ve savaş çağrısı yapıyorlardı. Türkiye'nin başkanı resmî olarak bu

söylemleri reddetti, Sandra böyle bir hareketle ne kazanacaklarını anlayamıyordu. Gerçi saldırganların, çoğu insana nazaran farklı varsayımlara göre hareket ettiğini düşünüyordu.

Amirini saatlerdir görmemişti, o yüzden alanda dolaşmaya başladı, ihtiyacı olanları gördükçe işçi gruplarına katıldı. Hangi görüntülere henüz ulaşamadığını merkezi veri tabanında sorguladı ve o taraflara yöneldi, işi tüm bunlara anlam bulmak olan profesyonellere mümkün olduğunca bilgi sağlamaya çalıştı. Her yanında ölümün korkusu vardı, o kadar çok ölüm vardı ki kaldırmıyordu. Duygusal açıdan buradan kopuk hissediyordu, zihninin oluşturduğu koruyucu bir baloncuğun içinde süzülüyordu. Farkındalığı basit görevlere indirgenmişti. *Bükülmüş metalin üzerinden geç. Betonun kaldırılmasına yardım et. GPS’i kontrol et ve görüş açımı kırk derece değiştir.*

Babası hâlâ aramalarına dönmemişti.

“Hey! Bana yardımcı olabilir misin?”

Sandra döndüğünde siyah bir Robson Forensic şapkası takmış, eliyle onu çağıran genç bir adam gördü. Molozlarla kaplı yerde tekerlekli iki siyah kutuyu çekmeye çabalıyordu.

“Sonunda,” dedi. “Buralarda bir kızın ilgisini çekmek için ne yapmak gerekiyor?”

Sandra gözlerini kıstı, şaka kaldıracak havada değildi. “Ne istiyorsun?”

“Bunlardan birini alabilir misin? Bunu tek başıma yapamam.”

Kutulardan biri büyük bir bavul kadardı; diğeri içine kontrbas sığacak kadar büyüktü. Sandra küçük olanı aldı. “Bunlar ne?”

“Kimlik tespit ekipmanı,” dedi adli teknisyen, büyük kutuyu çekerken nefes nefese soluyarak.

Sandra kan ve DNA testi yapan, binlerce cesetten örnek alıp kimliklerini belirleyen tekerlekli bir laboratuvar hayal etti. “Bunu burada yapabilir misin?”

Adam cevap vermedi. Nispeten az sayıda molozla kaplı düz bir alana ulaşmışlardı. “Burası olur,” dedi adam. “Onu açsana.”

Sandra’nın açtığı kutunun içinde, iç içe geçen borular, kablolar ve kocaman bir güvenlik kamerasına benzeyen bir şey vardı. “Bu nasıl bir kimlik tespit ekipmanı?” diye sordu Sandra.

“En iyisi olduğunu umuyorum,” dedi teknisyen. Daha büyük kutuyu açtı. Sandra başta neye baktığını anlamadı. Kutu düzinelerce küçük vantilatörle dolu gibi görünüyordu.

Teknisyen küçük kutunun etrafında dolaşıp farklı uzunluklardaki boruları çıkardı, kolayca birleştirdi. Kısa sürede tepesinde kameraya benzer aletin durduğu, üç metrelik bir tripod kurdu. Kutunun dibinden kolları ve uzun bir anteni olan, uzaktan kumandaya benzer bir kutu çıkardı. “Kenara çekil,” dedi.

Kumandadaki bir anahtarı indirdi ve büyük kutu gurlamaya başladı. Gözle görülür bir şekilde titriyor, betonda tıkrıyordu.

“Ne—” Sandra konuşmaya başladı ama yüzlerce arının vızıldaması gibi bir ses onu böldü. Kutudan iki düzinelik bir filo hâlinde dört pervaneli, her biri bir tabak boyutunda helikopterler havalandı. Hep beraber alçalıp yükseldiler, ikinci bir filo onların yerini alırken sağa doğru kaydılar. Her filo kusursuz bir dikdörtgenden oluşuyordu, dip dibe uçan dört sıra hâlinde altı helikopter birbirine kilitlenmiş gibi aynı anda hareket ediyordu. Teknisyenin işaretiyle yerlerinden ayrıldılar ve iki sıra hâlinde yan yana yirmi dört helikopterle yeni bir düzen oluşturdular.

Teknisyen başka bir düğmeye bastı ve dört pervaneliler yerden iki buçuk metre yükselerek saatte on-on beş kilometre hızla yıkılmış stadyuma doğru fırladılar. Birkaç insan bağırdı ve yoldan çekildi ama zaten helikopterler, gerektiğinde filo düzeninden çıkarak veya uçuşlarına yeniden yön vererek engellerden kaçmak için rahatlıkla yollarını değiştiriyordu. Sandra onlara hayranlıkla baktı. Led ışıkları karanlıkta, havada döne döne ilerleyen bir ateşböceği sürüsü gibiydi. Başının üstünde, kameraya benzeyen alet canlandı,

uzaklaşan helikopterleri teker teker hedef alır gibi kolayca ve hızla bir oraya bir buraya dönmeye başladı.

Yakınlardaki bazı insanlar onlara doğru kötü bakışlar fırlattılar. Helikopter birliğinden kaçmak için kendini yere atan birkaçı ayağa kalktı.

Sandra kendi şaşkınlığını unuttu ve kandırılıp kandırılmadığını merak etti. Bu adamın ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama adli bir iş olmadığına emindi. Muhabir miydi? Yoksa kanıtları yok etmeye çalışan ya da ikinci saldırı için gelen birisi miydi?

Tabancasını kılıfında tutan kopçayı açtı. “Kumandayı bırak,” dedi.

Adam afallamış görünüyordu. “Ama—”

“Şimdi!”

Kumandayı bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. “Anlamıyorsun—”

“Sen ne işler çeviriyorsun? Bunun kimlik tespit ekipmanı olduğunu söylemiştin.” Sandra telsizine uzandı.

“Öyle zaten!” dedi teknisyen. “Helikopterlerin üzerinde RFID okuyucular var. Sana doğruyu söyledim.”

Sandra durakladı. CSI’da çalışan birini ihbar ederse aptal durumuna düşerdi.

“Kimliğini bir göreyim,” dedi ters ters.

“Doğru söylüyorum,” dedi teknisyen.

“Kimlik.” Sandra elini öne uzattı.

Adam sıkılğan bir tavırla elini cebine attı ve lamine bir kart çıkardı. Pennsylvania Üniversitesi öğrenci kimliği idi.

“Öğrenci misin?”

Adam alınmış görünüyordu. “Robot bilimi ve duyuşsal algı alanında mühendislik doktora adayım.”

“Ellerini indir.”

İndirdi. “Burada olmaya iznim var.”

“Peki ya şapka?”

Şapkayı çıkarıp logosuna baktı. “Ah,” dedi. “Bazı firmalar bazen bize reklamlarını yapmamız için iş veriyorlar.”

“Kim kalabalık bir arama kurtarma bölgesine bir filo helikopter salmana izin verdi?”

“Bir filo değil, bir sürü,” dedi. “Bak, burada ölen birçok insanın cüzdanlarında üzerinde RFID taşıyan kartlar var. Kredi kartları, banka kartları, seyahat kartları. Manyetik rezonansla çalışıyorlar; bir parça radyoaktif enerjiyle aydınlandıklarında üzerinde numara olan bir sinyalle karşılık verecekler. Doğru veri tabanıyla o numaralar insanların isimlerine dönüşebilir. Dört pervaneli helikopterler numaraları ve GPS koordinatlarını belirliyor ve bum: Alandaki her insanın haritadaki konumuna ve kimliğine erişiyoruz. Yani hemen hemen. En azından çoğunun.”

Adam şimdi daha sağlam görüldüğünden Sandra sakinleşmeye başladı. Silahını kılıfına koydu. “Kamera ne işe yarıyor?”

“Bu mu?” dedi adam, tripoddaki aleti işaret ederek. “O radyo vericisi. Enkazın altından yeterince güçlü bir dönüş sinyali almak için oldukça dar bir ışın kullanmam gerekiyor. Helikopterler taşıyamaz, o yüzden buraya yerleştirip diğerlerini koordine ediyorum. Çoğu RFID okuyucu ikisini aynı anda yapar, benim bölmem gerekti: Verici, alandaki her noktaya enerji göndermek için burada, helikopterler de dönüşleri tespit etmek için doğru zamanda doğru yerde.”

“Ve bunu yapmaya iznin var?”

Suratını buruşturdu. “Kısmen.”

“Kısmen derken?”

“Amir, yolundan çekildiğim sürece istediğim her türlü saçma deneyi yapabileceğimi söyledi.” Tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Sanırım vahşi yakışıklılığım onu etkiledim.”

Sandra kendine rağmen gülümsedi. Teknisyen vahşi ya da yakışıklı değildi; onu böyle tanımlayan olmazdı. Kısa boyluydu ve

tatlıydı, ifadesiz bir yüzü, gözlükleri ve yeni çıkmaya başlamış bıyıkları vardı. Derisi açık tonlarda kahverengiydi ve saçının aylar önce kesilmesi gerekiyordu.

“Ah, tamam,” dedi. “Anladım. Sen uzun ve sarışın olanları seviyorsun. Muhtemelen mavi gözlüleri. Kusursuz bir cilt, İsveç akşamı... O tipleri bilirim.”

“Ben sadece işimi yapıyorum. Amir konusunda yalan söylemiyorsundur umarım. Kontrol edeceğim.” Tekrar kimliğine baktı. “Adın Angel mı?”

“An-HEL. ‘G’si ‘h’ diye okunuyor.” Gözlerini devirdi.

Sandra’nın gülümsemesi kayboldu. “Ne?”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Kim bir oğlanın adını ‘Angel’ koyar? Tipik Amerikalı. Angel’ın geçen yıl Meksika’da doğan erkek çocuklara en çok konan beşinci isim olduğunu bilmeni isterim.”

“Meksikalı mısın?” diye sordu Sandra.

“Doğma büyüme.” Çenesini yukarı kaldırdı. “Tüm hayatımı geçen yıla dek San Antonio’da geçirdim.”

Sandra duraksadı. “San Antonio, Amerika’da değil mi?”

“Al işte, yine önyargılı yorumlar,” dedi Angel. “Sadece Amerikalılar Amerika’da olduğunu düşünür.”

Bu kez Sandra gözündeki parıltıyı yakaladı. “Ciddi misin?”

Angel gerginliği kırarak sırttı. “Bazen.”

Sandra onu yumruklamak istiyordu. Ne zaman dediklerini gerçekten kastettiğini, ne zaman sadece onunla dalga geçtiğini anlamıyordu. O anki gerginliğiyle bunu hiç de komik bulmamıştı. Diğer yandan birisiyle konuşuyordu ve birisiyle konuşmak demek her an babasının cesedine takılmayı bekleyerek etrafında olan bitenlere bakmamak demekti.

Öfkeli vızıldama sesi arttı, ona doğru gelen helikopter sürüsünü görmek için tam zamanında döndü. Bir an nefesi kesildi ve eğildi

ama helikopterler hemen önünde durdular ve dörtlü gruplara ayrılmaya başladılar. Her dörtlü grup Angel'a doğru ilerliyor, birkaç saniye etrafında döndükten sonra tekrar uzaklaşıyordu. Angel hemen bir laptop açtı ve hızla yazmaya başladı.

“İşe yarıyor!” dedi, hayreti sesinden okunuyordu.

“Şaşırdın mı? Bunu daha önce denemedin mi?”

“Laboratuvarda evet ama gerçek hayatta hayır.”

“Bütün alanı bitirdin mi?”

“Hayır, daha yeni başladık.” Son dörtlü de yanından ayrılınca helikopterler tekrar bir düzene girdiler ve tekrar enkaza doğru fırladılar. “Tüm alanı çıkarmak saatler alır. Ama günler almasından iyidir, hatta belki haftalar. Düzinelerce teknisyen ellerinde okuyucularla aynı işi yapacak olsa çok uzun sürer. Sonuç kesin olmayacak; her kimliği tespit etmek, her cesede gerçekten bakmak gerekecek. Ama bir ön harita olarak iş yükünü azaltacak ve aile üyelerinin yakınları hakkında bilgiye daha hızlı ulaşmasını sağlayacak.”

Sandra'ya ekranı göstermek için laptopu ona çevirdi. Alanın havadan bir haritasıydı, Pattison Caddesi ve Hartranft Sokak ile sınırlanmıştı. Bir köşe sarı noktalarla kaplanmıştı. Angel o köşeyi yaklaştırdı ve noktalar sayılara dönüştü.

“Bu sayıların her biri bir insan. Büyük ihtimalle,” dedi. “Başka şeylerde de RFID olabiliyor ama.”

“Onunla da kim olduklarını buluyorsun yani?”

“Eh, ben bulmuyorum,” dedi. “Benim o veri tabanına erişimim yok. Ama polisin var, bundan emin olabilirsin, ulaşamadıkları bir bilgi olursa da federaller bulur.”

Sandra noktaların ekranda oluşturduğu şekli inceledi, ani dönüşlerle zikzaklar çizen kavisler vardı. Tesadüfi görünmüyordu. “Neden bir örüntü oluşturuyorlar?”

Angel omuz silkti. “Bilmiyorum.”